

Ait Olduğumuz Yer Neresi Peki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Eylül 2017

Zanlı bir tebessümün kıyısından sesleniyorum belki de zehrolmuş defolu ömrün yeknesak tutumudur kıştırıldığı kapı; düşen yaşlarda yakarışın da hezimet olduğu ama kaypak bir nidadan çok çok fazlası.

Islak tuğlaları köhne evimin; yoz satırları üçüncü sayfa haberlerinin; kara kuru gölgelerde meşk eyleyen geceye iken sitemim hele ki asılı soluk resimlere düşen bir ışık adına yine yoksun kılındığım ama varlık kadar da başa dert iken aymaz bir sanrı.

Kuralsız cümlelere sığdıramadıklarım hele ki kurallara riayet eden bir derviş edasıyla salındığım ve köstekli saatine dün mizaçlı ölü öfkemin de basireti bağlanmışken yine bel bağladığına bir çentik daha atan.

Zamanı öldürmek aslında zaafların sunumunda Tanrı'nın öne sürdüğü bir kıyam yine debdebeli vazgeçişlerden kesip de umudu, zaman tarhında nöbete durmuş korkuluk vazifesi gören nefsinde beşerin, bir de atan yüreğinde evrenin, soyut bir telaffuz yine sona ramak kala ve güneşe de teğet geçen ön sözü kayıp hikâyelerin bir rivayet olduğu gerçeği/sanrısı.

Kinayenin indinde solan çiçekleri yeniden diriltme kaygısı. Aşkın gıyabında bir de özlemin, üslubun dahi bir kaygan zemin hazırlama ihtimaline boyun eğip.

Düşlerden kasıt yine günü ritüel belleminin dışında sahip olduklarımızla yetinmeyip bir mizansenden an'a uzanan o sarkıt yine debdebeli bir aşk masalı yine ölümün bir rivayetten öte olduğu.

Heybetli omuzlarında şehrin; kaynakçasında rahmetin; dumanında yanık hayallerin hele ki kazık kakmak dürtüsüne rest çekerken evrenden sonsuzluğa meyyal...

Önsözü ölüm olmalı hayat denen tutanakta kayıt altına aldığımız gün özürlü soluklarımızda gülüş zikreden deyişlerden derlediğimiz.

Tümden gelen bir varsayım, kilitli notaların bağrında not misali yeknesak cümleler.

Doğurgan günbatımında, süzgün gök kubbede bir de insanoğlunun pervasızlığından payımıza düşen ne ise.

Hanidir işkillendiğimiz, bayadır eşelediğimiz toprağı bağrımızın ne de olsa miladımız da toprak sonumuz da sonra ruhun özgür kanatlarında beklentilerimizin sonlanacağı.

Bir rivayeti parçalara bölmek.

Öncesini ve sonrasını sunmak artık hangi mizansen ise bir fotoğraf karesi şeffaflığında resmetmek: kâh hayatı kâh perdelediğimiz duyguları kâh ölüme yolculuk bellediğimiz o uykulu fıtratımızı.

Günün üçte biri uykuda geçerken kim iddia edebilir kalan zaman diliminin en verimli algılama ve baş etme süreci olduğunu?

Ya da kim iddia edebilir mükemmel olduğunu belki de yaymakla meşgul iken o hitap edilesi kitle de merakla dinleyip esefle yererken.

Zanların muteber bir ölçekle belirlendiği kriteri ne kadar doğru ve ya da doğruların kıstas bilinen doğrulara denk geldiği mi kanıksanası yoksa kayıp bir iklimin böğründe yine bağrımıza taş basıp bu da yetmezmiş gibi taş üstünde taş kalmamışken.

Ritmî duyumun ve tolerans gösterdiğimizden de fazlası yine iyi niyeti yüksek ölçekli bir seyir babında en büyük boyuta getirdiğimiz lakin önyargıları ve söylemleri minimize edemezken.

Usturuplu görünen nice kusuru rötuşlamak ve karalarken doğru şık seçeneğini, bilememek az sonra vurulacak gonk nazarında neyin neye tekabül edip de nerede hata yaptığımızı.

Tüm esnekliği ile sevecen duyguların, erişilmez rütbesiyle gizemin arka odalarına dolan ve çetrefilli o çatal sesini de duymamak adına zaman ve iblisin iş birlikteliğinde, kulaklarımıza pamuk tıkadığımız ve yeri geldi mi kendimizi bile duymaz olduğumuz.

Ait olduğum/uz yer neresi peki?

Bir kaldırımda ayağımızın takıldığı o tümsekte aldığımız derin bir nefes ve yerleşik bir maske ile:

“Her şey yolunda.” demek mi?

Ya da dostların arka tezgâhında bir şeyler saklama ihtimalini asla akla getirmeden, umutlarımızı ve hayallerimizi sunmak mı hatta ölçüsüz sevdiğimiz kim ise ansızın duyduğumuzla irkilip tolere etmek mi iç sesi?

Soruların girizgâhında hep ama hep muğlâk önyargılar ama kesinleşmiş dogmalarla kalemin kırılmasına tanıklık eden evren.

Ayak sesleri yaklaşırken usulca sığındığımız bir kuytuda ettiğimiz dualarla yok olmayı dilemek mi yoksa birincil maruzatımız?

Aklımın iplerinde oynattığım kuklalara bakıyorum da... ve gerisi gelmiyor hiçbir şeyin.

Adımlamaksa önem arz eden, evet, adımlamak ama gerisin geri.

Bir geçiş.

Bir çöküş.

Bir yanılısama.

Oysaki az evvel pembe beyazdı gökyüzü.

Meleklerin kırılğan kanatlarına kondurduğumuz umut kelebekleri ve sayım başlamışken geriye.

Üç, iki...

İnfilak eden sadece yarattığı tahribat anlamıyla görünmez bir iklimde müphem bir sunumda ve bizler üstü kapalı cümleler kurup ofsayt hakkı bile vermezken.

Şaibeli hayatlar... lakin bize ne?

Debdebeli ne çok vazgeçiş?

Eyvallah o zaman.

Bozuk saatin bile günde en az iki kez doğruyu gösterdiği gerçeğine atıfla özendiğimiz sihirli değneği maharet yüklü ellerde ve yüreklerde boykot etmekse acıyı buyurun önden.

Ama tıkış tıkış içimizin iklimleri.

Yazı kış yapan kara bulutlar; kış beyaza boyayan o narin kar taneleri aslında soğğun kutsalı; sıcakın arazi bir de içimizin ayazları eklendi mi...

Kurulu bebeklerden olsa keşke farkımız ve keşke farkımızı boykot edeceklerine bir Allah'ın kulu da helal olsun, dese.

Mevsim ne olursa olsun içimizin baharında solan çiçekler varsa şu yaz günü mimlerken sıcak yeryüzünü ve göz göre göre yalnızlığımı bir ebabil kuşuna emanet ederken ve göçerken mutlu kelimeler.

Mutlu imla hatalarımız nerede?

Mutlu edebiyattan ne zaman alacağımız payımızı?

Mutlak yolculuk mu yoksa muğlâk bir döngü mü ve pervazında hiçliğin kuramını varlıktan soyup biz hala bodur yalanlarımızla mimlerken dostu düşmanı...

Sevsek de sevilssek de sevmeyip örselensek de belki de miadı dolmuş duyguları inzivaya çekip en katı mantıkla devam etsek yolumuza.

Sadece önümüze bakıp.

Belki de yerimizde saymaya mahkûm iken.

Ölüm gelse ne gam aslında tutsaklığın boyutsuzluğunda hangimiz ifade edebiliriz ki mutluluğun hayatla doğru orantılı olduğunu?

Hep ama hep mantık hatası ve yine atıklarında beynin atıl bir istihdam iken yüreğin makberinde solan gülüşler üstelik solumuzdan çalınan ve solmaktan gayrisi de beyhude.

Zamanda asılı kaynakçası günce erbabı şiirlerde, kenetli duygu terennümleri sonra da asilce yoksunluğuna alışmak bilinmez belki de bilindik bir zuhur edinmek adına peşine düştüklerimizin.

Hayli hoyrat bir tefrika zamanda asılı zanlar bir o kadar asık yüzlü oysaki tebessüm tadında olmalı her fiiliyat.

Gönlün zembereğinde çitayı yüksek tutmaksa sevda masalları...

Ufkun açılımında yoklamaksa yüreğin kalıcı olup olmadığını...

Bir de gölgeleri yaftalayan gerçekleri nasıl ki görmezden geliyoruz...

Ebedi bir uyku çekmek belki de mizansende kayıtlı olan ve ani uyumsuzluklara perde çeken kasvet yüklü maskeler oysaki şen bilirdik insanı ve mutlu bellemiştik kâinatı hele ki akıllarda soru işaretleri iken vesile onca dogmaya sonra da saygıda kusur etmeksizin soluksuz kabullendiğimiz...

Sözcükler de yorgun benlikler de aslında evren yorgun ve hayli yüklü ve bir mülteci ime rast gelip sorgularken nedenlerini, niçinlerini bunca yorgunluğun... insanca ve yüzüne suyuna hürmeten insanlığın.

Bir kelamsa bazen uzaktan sırtan ve bir zümre iken çoğunluğun azınlığa taktığı o çelme.

İsyankârız aslında ve uyumsuz.

Zaruri bellediklerimiz kadar da gereksiz ithamlar üretiyoruz ve yere göğe koyamadıklarımızı bir kenara ayırıp bir işkenceye tabi tutuyoruz aklın kancası artık kime/neye takılı ise.

Güliden ibaret olmasını dilediğimiz cennet bahçesi ve vebali dikenlerden çıkıp da yola, delinen her balon üstelik hava kaçırın bir seyir izlemese de ilk etapta tıpkı boş söylemlerle dolu torbadan çekip çıkardığımız imleri ve noktalama işaretlerini evrene armağan ederken.

Gönülden bir coşku ya da yürekte saklı derin bir çukur ve ebabil kuşlarına özenen bir nesilden kopup da dünü mimlediğimiz ama yarını da rahat bırakmazken kehanetleri yorgun falcının.

İçimizin zümrelerine kenetli.

Dışımızın bağcıklarında tütsülediğimiz ne çok yargı ne çok öngörü belki de safsata babında hele ki yüksündüğümüz değil de yükümlü tutulduğumuz.

İmleçler dahi tedirgin.

Kayıt dışıyız zaman zaman ama asla kanıksamayıcı da ihmal etmeden, debdebeli bir varsayımda aklımızı tokatlarken hele ki üstelediğimiz o zincirleme kazanın faili iken gizemin seyrinde bir tufanda savrulduğumuz belki de kapanan bir kapının ardından açık kalan hava boşluğunda biz gönül gözümüzle sevmeye devam ettiğimiz en nemli şarkılarda bile esrarengiz bir tabuya da geçit verirken.

Muteber bir deyiş belki müstesna bir yoksunluk yine akıl fukarası beşerin de zihniyetine bir şekilde ters düşen ve bulup bulacağımız tek gerçek yine benliğin çalkantılarında beylik bir tezahür iken gecenin güneşi hele ki en asil o asılı izlekte bilfiil kendimizle yüzleştiklerimiz...

Öykünmekle savrulmak arasında bir salınım aslında alıntı mahiyetinde her yeni gün ve adına yeni denen her ne/kim ise.

Bir şarkıdan üreyen hüznün belki de elemin tefekkürü, yüreğin de teamülü sonra da salkım saçak topladığımız dağınıklarımız-kimine göre dağıttığımız bize göre dağıldığımız ve darılsak da dama taşı gibi oynamalarına izin verdiğimiz.

Kıvamında olmalı her duygu tıpkı muhterem şeflerin uyduruk yemek tarifleri gibi ya da muteber bir sunumunda ünlü bir akademisyenin; ruhumuzun ölçümünü yapıp kibarca yaşamalıyız üstelik bir ömür reddedilmişliği kale almadan ve geçmişte bırakıp ne de olsa geçmişin kırık plağına uyumsuz şimdiki akıllı cihazlar tıpkı bizlerin rağbet görmediği emsalsiz terk edilişler gibi.

Neyin derdidir diye yaftalandıkça ya da husumete uğrayan benlik tefrikasında bir nebze de olsa dostane bir telaffuzun özlemini çekmek.

Kimine göre umarsız kimine göre ruh hastası belki de üretmeye âşık sevdalı bir abdal mahiyetinde arşınladığımız şunca tümsek.

Bayırlar aşır da ya da dağların paralelinde belki de en tepesinde Kaf dağının, hatta bir kardelene rast gelme ihtimalinin pek de olası olmadığı şehrin tam da göbeğinde.

Deryalar aşmaksa sadece kalp gözüne vakıf.

Aşk acısı çekmekse yine yüreğe özgü.

Bağırıp çağırmadan seslendiğimiz belki de melekler bile bıkmışken bunca günahı ve sevabı ayırt etmekte zorlanıp beşerin İlahi Güce yakarışında asla da samimiyet görmediği hele ki birbirimizin nazarında kâh günaha bulaştığımız kâh sevabı göz ardı etmediğimiz belki de kılık kıyafetimizle yargılanıp sözcüklerimizin bile seçiminde hak sahibi olmadığımız tıpkı mutluluğu kovalayıp hazanla rastlaşan şu sefil kimliklerimiz gibi.

Kim kimin nazarında iyiye tekabül ediyorsa ya da günaha bulanmış ruhunu nasıl aklayacaksa.

Gün ve gün.

Yıl ve yıl.

Devingen olan sadece salınım aslında o da ritmik bir teyit merkeziyle evrene eşlik etmekte ve ölümün doğumla buluştuğu bunca ruh transferi hele ki bir pergelle çizdiğimiz sanal dairenin sanat eseri olmasını sağlayan yine duygu sağanağı ile nakşeden bunca öznel tebessüm kıvılcımı: yine insana dair yine Hakkın sunumu yine öznel ve de şaşalı bir var oluş sancısı.

Sevmelerden geldik madem günümüze, nefretin bucağında nedir işimiz belki de kerrat cetveline özenen biz akli evveller türettikçe düşünceleri, duygu cumhuriyetlerinden savuruyoruz içi boş nidalar belki de içi asla dolmayacak bunca boşluk, bunca safсата ve bunca isyanı biriktirip de evrene negatif enerji

yüklemeyi görev bilmişken.

Aşkın nüansında hiçliğimizle yüzleştikimiz.

Maneviyatın bağrında içliğimizle yükseldikimiz.

Kursağında iyi niyetin takılmış bunca hüznün ne de olsa çetrefilli yolculuklarda her daim kaybeden tarafız oysaki tarafsızlığımızla sahip çıktığımız değerlerimize de asla toz kondurmazken.

Gönül gözünde asla da olası değil şaibeli bir şarkı ya da egonun devindiği o kayıp rakım hele ki doyumsuz bir inançsa bize eşlik eden ama olumlu anlamda zira maneviyat yine inancın aktarımında sonsuzluğun nüansına hep arka çıkan bir mefhum. Sevmeye dair hatta karşılığını bulmadığımız hikâyelerin mahzun kahramanları olsak da ve düştüğümüz aşkı peşi sıra bütünleştikimiz İlahi Güç.

Bir kapının hep açık tutulduğu aslında her şerde bir hayır olduğuna dair geliştirdikimiz inanç sayesinde hayatın trabzanlarına tutunup bunca kaygan zeminde nasıl oluyorsa artık, değil düşmek manen yükseldikimiz ve pekişen tüm duyguların da kazanımı iken huzurun frekansı üstelik eşlik edenlerin de yüreklerinde hep bir tebessüm saklı olduğuna dair hem fikir olduğumuz.

Bir esinti, bir nida ve öncelik.

Seçimlerin arzında, kırık bir name tadında, zamansız bir aşkı ölümün rahlesine gizlerken.

Sandıkların dibinde biriken...

Sanmadıklarımızı da örttüğümüz ve gece örtünürken biz de kıbleye dönük yüreğin minvalinde, sessizliği öğütürken belki de övünürken içimizin kırıklarını almakla yükümlü ve erbabı yoksun, sancısı tok, sevdasını da bilfiil sahiplenmişken...

Ebabil kuşlarından arakladığım çığlıklar belki de ürkünçlüğün somut izleği ve bilinmezi giyinip asla da sırtımı dönme olasılığının olmadığı.

Duyumsamakla mükellef kılındığımın ötesinde dünle örtüşen sonra da an'ı sıvıştırdığım bir de kaygı yüklü edimlerin merkezine konduğum yine bir kuşun kurşundan ağır o varlıkları taşıma zorunluluğu.

Kayıtlarda geçen ama tortusu henüz çökmemiş ve İlahi rahmeti boca etmekle iştilal etmenin ötesinde zaman zaman mızımızlandığımdan bihaber iken evren...

Evren... Evrelerin girizgâhında en yorgun denklem ve ben soyutladıkça mutluluğu, düşkün kıyımların da

atağa geçip hala saklı tuttuklarımızı bölüştürememekle, hala ıslah olmayı beklediğim ve beklediğim yetmezmiş gibi beklettiklerim.

Safı hüzün.

Kâfi, demek nasıl ki metazori bir imdat çığılı ve yüce Yaradan dışında bir hal çaresi bulmaya yönelik hiçbir çabamın da olmaması ki durduk yerde kim dinler derdini insanın hele ki beyhude bildiklerime ekleme özümlü, ben bir başıma belki de saf tutmaktan ne hale geldiğimi göstermekten de imtina ettiğim.

Hali hazırda boş bir belge ve kayıtların başıbozuk düzene isyanı öyle ya; belleğimizden çok daha kuvvetli bilmem kaç şiddetinde yargılandığımız yetmezmiş gibi, tüm bilgilerimizi o ufacık soyut kimliğe sığdırdığımız ve kayıt altına alındığımız yetmezmiş gibi mahremiyetin de çarçur edildiği ve savunma hakkımızın da ihlal edildiği.

Son sürat yaşamlar.

Patavatsız istirhamlar.

Soyut zamirlerin öznel ve özele tavrı gelin görün ki; hiciv yeteneğimizin bile örselendiği.

Lav etmekse, dünden hazırım.

Son vermekse, nedir bunca kayıtsızlığım?

Zamkla yapışan merhalesi yine şafakta saklı ama şafağımızın da atma ihtimaline anlam yüklemekle iştiğal ne çok tantana.

Sırnaşık ya da mesafeli belki de özrünü yüklenip, öznesine sirayet eden bir filiyata rest çektiğimiz.

Dediklerimizden demediklerimize rest çekip bir de şölen sofralarında yediğimiz onca hak hatta bir yetimin hakkını yemekten de geri kalmayıp doymayı bilmez ego yüklü uçuşlarımız; hala da son vermektense sükuta bürünüp hiçliğimizin mertebesinde dolduruşa geldiğimizden bihaber.

İbreler kayıp nizamların tek şahidi ve dokunaklı kafiyeler bile borcumuzu ödemekten aciz hele ki sınıdığımızı unutup isyana bürünen benliklerimiz sonra da zora koşulduğumuza biat, tövbe özürle insan izlekleri ve mütemadiyen tekerrür eden ihaneti biz insanoğlunun.

Zan altında belki de... Aşkın rahlesine konarken edası günün ve zahmetli ömrün de şeceresini tutarken

zaman zaman...

Adımlarını korkak alıştırmışsın madem, son sürat bükmelisin esneyen zincirlerini.

Şanlı bir soyağacı, bir kuram belki de hiçliğin mertebesi.

Bir kıyamda bir de rüyalarda mutlu kılındığın ve mutlak gerçek bildiklerin.

Ayrışan sancıları evrenin, çocuk büyüten kaygıları yine şanlı şiirlerden ve şairlerden araklarken iblis.

Güncesinde hazan, güftesinde solan bir gül belki de perde perde yükselen sessizliğin iç burkan fısıltısı üstelik duymazlığın basiretini bağlarken evren.

Saklı ya da ifşa edilesi hatta sunumunu geri çekerken ama atlas yorganını asla üstüne çekemediğin korkuların.

Çentikler büyüdükçe, yara deşildikçe, mevsim eskidikçe ve büyüttüğün yalanların eprirken hatta usul'un koynunda rest çektiğin ne ise.

Zan altında bir zaman aşımı.

Zamansız aşkların zanlı mağdurları.

Evren hükmederken insanın hükmüne dair; solarken gece güne saniyeler kala, yine şairin kalbinde atan.

Efsunlu kimi zaman ve çattıkça kaşlarını.

Kinaye yüklü genelde ve görmezden geldiğin ne ise.

Dendiklerine toz kondurulmadığı, yüreğin de açan çiçeğinin solmak bilmediği...

Kayıtlar sırasız; kayıplar asılsız; zamirler biteviye ve körelen duyguların rotasında kayıp bir talimat iken yine yüreğin güvertesinde haykıran bir kaptan edasına bürünmüşken.

Zafiyetleri artan bir zaman aralığına dokunan bir mızrap yine şarkıların niyazında saklı tuttuğu özlemi ve aşkı ifşa eden ve ansızın solan bir gonca gibi, görüntülü telefonların bile kabul etmediği ne çok isyan yine Hak nezdinde bir boyutsuzluğa bir de isyana şerh düşmüşken evren.

Bizler ki; satılmışlığın yükünü taşımaktan aciz ve bizler ki sızsiz yükümlülüklerin son damlasına kadar

kayıt dışı tutulduğumuzdan bihaber üstelik sonlanmaya müsait bir hikâyeden aşırđımız o karanlığa bile sahip çıkmaktan aciz sefil yalanlarımızla sefaletimizi idame ettirmek adına zulmün baş döndürücü ikramını kabul etmişken karanlığın da celbine yenik düşmüş gölgeleri kayıp varlıklar olmaktan asla hicap etmediğimiz.